

El Diacrític | | Actualitzat el 24/09/2019 a les 09:50

Baixem la democràcia als carrers, que ja és hora!

Article de Jordi Martí Font sobre les detencions de la Guàrdia Civil en l'operació contra l'independentisme català | «Els són els terroristes perquè utilitzen el terror per mantenir la seva dominació»

Cordó policial dels Mossos d'Esquadra davant de la caserna de la Guàrdia Civil de Vic | Sara Blázquez

Un cop convertida en Generalitat, la República proclamada l'abril del 31, Joan P. Fàbregas va escriure un dels seus textos més lúcids i valents. Es tracta de *Les possibilitats econòmiques d'una Catalunya independent*, la transcripció de la conferència que va pronunciar el 15 de març de 1932 al local central d'Estat Català a Barcelona. Fàbregas era anarquista, de la CNT, economista i provinent d'una família sense recursos. Alhora, era independentista i va ser un dels cervells econòmics de la revolució de 1936, la persona que va escriure el *Decret de col·lectivitzacions* i va impulsar la coordinació de les empreses col·lectivitzades i de les cooperatives.

En la conferència del 15 de març afirmava que, un cop fracassat l'intent de crear la República Catalana, «veurem com la manca d'energia en l'instant precís que, per la imposició del Govern de l'Espanya central, fou destruït el resultat del primer impuls de la revolució a Catalunya, és a dir, fou sacrificada la sobirania catalana, donarà lloc a un reviscolament de l'imperialisme d'Espanya, perquè en aquell minut àlgid els seus homes saberen situar-se avantatjosament».

A això mateix hem assistit avui, quan 500 guàrdies civils han segrestat 9 membres dels CDR. La força independentista, l'huracà democratitzador, igualitari i solidari que va recórrer aquest tros de món quan vam aprendre a no dependre dels amos, amb les seves màximes expressions en l'1 i el 3 d'octubre, avui han quedat en no res. Detinguts preventivament alguns dels líders socials i polítics

del país, exiliats molts d'altres, sembla com si haguéssim oblidat de què vam ser capaços. No parlo d'independentisme màgic, no. Passat el xoc, hem estat conscients d'algunes de les preses de pèl a què vam assistir en aquells moments, molta gent es va adonar que havia participat en una opereta orquestrada per alguns dels que ara són a la presó i a l'exili i altres, una opereta en què els que manaven a Catalunya no van fer la feina que tenien encomanada. Això no treu que avui el moviment solidari amb presos i exiliats sigui gran i ho hagi de ser encara més, però entendre la realitat i voler saber per què avui no tenim república és important de cara a lliurar-se, novament, a la lluita independentista amb totes les seves conseqüències.

Alguns ens vam equivocar quan vam pensar que la CUP defensaria fins al final els drets socials i va acabar aprovant un pressupost neoliberal amb tuf convergent, i no passa res. I qui, com ERC, es pensava que rebaixant les demandes i votant amb una bena als ulls i un somriure a la cara la investidura de Pedro Sánchez tindria espai per al diàleg és ben clar que també estava equivocat, i no passa res. Tots i totes ens equivoquem i l'important és rectificar quan ho veiem. El que és important és anar plegats quan hi ha quelcom a fer i canviar en benefici de la immensa majoria i, en aquest sentit, obeir mai no és opció, perquè tal com deia Rosa Parks, «Com més cedíem i obeïem, pitjor ens tractaven», i així ha estat.

L'Estat espanyol no és una colla de ximplers inútils que esperen que els parlem de democràcia. L'Estat espanyol té molt ben planificada la repressió que li permet existir tal com el coneixem i busca afonar i dissoldre qualsevol possibilitat de reacció, escarmentar els que no estan convençuts del tot perquè el seu voltant abandoni i deixar de banda els irreductibles per aplicar-los directament la violència de l'Estat, detenint-los, acusant-los de tot l'imaginable, torturant-los i, si cal, eliminant-los físicament. Sempre ho han fet així: a les colònies d'Amèrica, a Filipines, al Marroc, al País Basc i, si els cal, ho faran aquí. Precisament perquè saben què hi ha en joc i saben de què som capaços i capaces quan els deixem de tenir por, quan deixen de ser els amos a qui ja no creiem.

És aquí on hi ha l'únic espai on podem guanyar. No guanyar per a nosaltres sinó per a tothom, per millorar les condicions materials de totes les persones que vivim aquí i fer possible que entre totes i tots decidim què volem ser i com volem organitzar-nos, com volem viure, en definitiva. La manca d'energia en el moment precís dels líders polítics no pot ser la nostra manca d'energia. I, davant d'una sentència que tothom sap que serà tan dura com els sigui possible per tal de tenir-nos encara més collats i atemorits, tenim l'obligació de convertir els carrers en l'espai primer de la democràcia directa, on només la força els serveixi per fer-nos-en fora. Quan això passi, nosaltres no els respondrem amb la força perquè sabem i tenim clar que els criminals són ells i s'hi dediquen professionalment. Però sabem també que ells no són prou gent per fer-nos fora de tots els carrers. Ni portant tota la seva policia són prou gent per aturar-nos, per això ens volen fer por i ens apliquen lleis d'excepció, com la Llei antiterrorista a nivell individual o l'article 155 de la Constitució a nivell col·lectiu, perquè saben que si sortim totes als carrers i aturem el país ells no hi poden fer res.

El que tenim davant és una lluita contra el feixisme i la negació de drets bàsics per part d'un Estat que, per molta careta democràtica que es posi, té l'únic objectiu de mantenir el poder a les mans dels de sempre i la seva sagrada unitat per damunt, fins i tot, de la vida humana. Ells, ho sabem de fa molt i ho han demostrat sempre, són els terroristes perquè utilitzen el terror per mantenir la seva dominació.

No caurem en les seves provocacions, però quan la sentència es faci pública els hem de muntar un 3 d'octubre que no puguin oblidar mai. Perquè només si no poden solucionar el conflicte amb la por podrem apropar-nos a solucions que no siguin, com ara, l'esclafament del seu contrari, que som nosaltres. Així que, tal com deien els Kortatu d'Iñigo Muguruza, «Al carrer, que ja és hora!».